

נפשו גחלים תלהט

גליון 438 חקת תשפ"ה

ניצוצות ממשנת הגאון הצדיק ר' ישראל אליהו וינטרויב זצוק"ל

לתרומות והנצחות, הוספת מנויים, הצעות והערות יש לפנות בטלפון: 0-7695449 או למייל 1nafsho@gmail.com
ניתן להוריד עלונים קודמים באתר "דרשו" "בינינו"

מצב התורה בעקבתא דמשיחא

הקללה דאתה תשופנו עקב. זהו כללות נעיצת דורינו במהלך העובדות שנעשה עם אדה"ר ביום ו' דמע"ב. האומנם לא נתפרשה עדיין עומק ענין זה של רבו המתפרצים, ומהו תוכן צורתו. ולזה נעבור לשורש הב' דמעשה אבות סימן לבנים ומשם יתפרשו לנו דברים ברורים כשמלה. ויבואר ג"כ עוד ענין שמתמיה וטעון הסברה כאן. דאם כבר הגיעו בדורו של הגר"א ז"ל לעפר וממילא דכבר הוכשר להיות תחא"מ [וכלשונו הק' שם "ואנחנו מקוין עתה"] א"כ מי ומה מעכב עכשיו שלא יהיה התנערי מעפר.

שורש התקופה במפגש יעקב עם עשו

השרשת תקופתנו במעשה אבות גילו לנו חז"ל דנעוצה בפגישה האחרונה שהיה ליעקב אבינו עם עשו בבואו בחזרה לארץ ישראל. וחילק אז הכלל באופן זה, וישם את השפחות וילדיהן ראשונה, ואת לאה וילדיה אחרונים, ואת יוסף ואת רחל אחרונים. ובאו ע"ז דבריהם ז"ל דככה יהיה צורת הכלל ישראל בסוף גלות אדום. ופ"י זה הגר"א ז"ל, דהשפחות וילדיהן ראשונה מרמז שהאפטרופסים יהיו הפחותי דרגא של העם, אשר כל זכותם לשלוט הוא מהקללה דהיו צריה לראש. לאה וילדיה מרמז על עמי הארץ חשובים הנמצאים אחריהם (בתפיסת מקום בהעם) ונגררין אחריהן. ואת יוסף ואת רחל אחרונים, הם התלמידי חכמים, ויהיו השטח התחתון בתפיסת מקום תוך הכלל, כי חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו, עכד"ק. וכן באו דבריו במק"א, כי זה שאמרו בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא מוסב ביחוד על תקופה זו שאז יהיו השפחות וילדיהן בראש העם והם יהיו האפטרופסים שלו, עכד"ק. ומה שבדורו של הגר"א נקרא רבו המתפרצים נתגלמה בזמנינו לצורה של אפטרופסים על הכלל ישראל. וכל התפרצות זו הוא פרי העונש של ואתה תשופנו עקב. ונתבאר לנו סיבת הרבו מתפרצים, וגם צורת הפרצה.

מה פשר העצה להיות תחת שלטון השפחות (ערב רב)

ועדיין לא נתישבה קושיטתנו האחרונה, וגם המשכיל יעמוד משתומם כאן על מחזה זה, דהרי סידור זה דוישם את השפחות וילדיהן ראשונה וכו' ואת יוסף ורחל אחרונים הלא נוצר הוא ממעשה אבות ממש. דהרי יעקב אבינו עשה סידור זה בכדי להציל א"ע מתחת ידי עשו כאן. ובזה יצר צורת העקבתא דמשיחא הללו, שהם, השפחות וילדיהן, יעמדו בראש. והרי ידוע כמה סובלים דורות האחרונים מזה, ואיזה עצה ותחבולה היה כאן להציל לדורות הבאים?

אמנם להתבאר הברורה בזה הוא שגילו לנו חז"ל במדרשם סיבת הסבל של ת"ח בדורות אלו. כי הרי מובן הוא מאליו, דתחת הלחץ הנוצר במצב זה הנקרא חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו (כנ"ל), הרי עיקר הסובלים הם הת"ח שבדור.

בכדי שיתבהרו דברינו במאמר הזה אודות צורת התורה כפי שנמצאת בדורינו, וגם צורת הת"ח הנמצאים בינינו, מוכרחים אנו לתת ציור מקיף ובהיר בתקופתנו ממה שגילו לנו חז"ל אשר באורם לחוד נראה אור. ויתחלק המאמר לג' חלקים: א) צורת הדברים הנ"ל, ב) מצבנו הפרטי לאור כל הנ"ל, ג) מה שנוגע כ"ז בכותלי ביהמ"ד עצמו.

שורש התקופה ביום ו' דמעשה בראשית

שני המקורות היותר שרשים לכל סיבובי הכלל ישראל בעולם שנתגלה לנו בתורה, הם מעשה אבות סימן לבנים מצד א', אשר האבות יצרו כל העתיד של כלל ישראל. והשנית, שנמצאו כל מקרי האדם [וכללם הוא דאתם קרוים אדם ואין אוה"ע קרוים אדם] בתוך תקופת אדה"ר ביום ו' למע"ב. ומה שהיה בו קודם חטאו, ואחר חטאו ביום ההוא, יצרו ג"כ ענינים כלליים לכל ימי משך היות האדם נמצא בעולם הזה. הקללות שנאמרו לו היה למשך כל דורותיו עד שתופקע הגזרה דכי עפר אתה ואל עפר תשוב. וממילא צריך להסתכל על התקופות של כלל ישראל מתוך אספקלריא הרואה ההרמוניא של ב' שרשים הללו.

זה לשונו הק' של הגר"א ז"ל בליקוטי: "ואין אתנו יודע עד מה עד יערה רוח ממרום עלינו. כי מעת שחבר הבית יצאה רוחינו, עטרת ראשינו, ונשארו רק אנחנו הוא גוף שלה בלא נפש, ויצאה לחול הוא הקבר, ורימה מסובבת עלינו ואין בידינו להציל הם העכו"ם האוכלים את בשרינו. ומ"מ היו חבורות וישיבות גדולות עד שנקרב הבשר והעצמות נפזרו פיזור אחר פיזור. ומ"מ היו עדיין העצמות קיימות שהן הת"ח שבישראל, מעמידי הגוף, עד שנקרבו העצמות ולא נשאר אלא תרווד רקב מאתנו, ונעשה עפר, שחה לעפר נפשינו. ואנחנו מקוין עתה לתחא"מ, התנערי מעפר קומי וכו' ויערה רוח ממרום עלינו עכלה"ק. וברוח קדשו, ורוחב בינתו, הגדיר כאן הגר"א ז"ל השתלשלות הכלל ישראל ותורתה עד תקופתו. והגדיר תקופתו, שנשארו מצורת הכלל ישראל רק תרווד רקב מאיכות קדושתה ותורתה מעת שנעשית לעם סגולה במעמד הר סיני. עוד שם כתב בענין ההשגה בעומקם של ד"ת וז"ל והולך ומתמעט עד שבדורותינו אין משיגים אלא בעקב (זוהי מדרגה נמוכה מאד בבהירות עומק הצורתא דשמעתא) ולכן רבו המתפרצים כמ"ש (בקללת הנחש) הוא ישוף ראש ואתה תשופנו עקב. בעקבות משיחא חוצפא יסגא (סוף סוטה) עכ"ל. ומבואר מדבריו דכשהגיע הכלל ישראל עד שנעשית תרווד רקב, והגיעה לעפר, אז מתחילה (ומסיבה זו עצמה כמבואר) צורה של "רבו המתפרצים", ו"חוצפא יסגא". נקראת תקופה זו בלשון חז"ל בעקבתא דמשיחא. ומכיון דהגיעו לעפר אז יש קיווי לתחא"מ מעתה כמ"ש התנערי מעפר קומי וכו'. אבל הפרצות הנמצאים כאן, ובצורה של ריבוי דוקא, הוא קיום

דבר המערכת

בימי בין המיצרים נבעו הד"ת תורה לבאר היטב את גלות אדום אשר אנו נמצאים בה ובפרט הפנים שלה בארצנו הק' תחת שלטון הערב רב. רבינו ז"ל יגע בסוגיא בדברי חז"ל ועפ"י הגר"א ובנה בנין לתפארת בספרו התקופה בסערת אליהו [אשר זכינו להוציא לאור בהדרכתו ופקוחו בכמה מהדורות]. במשך השנים היה מוסיף ציצים ופרחים לסוגיא על מנת להשריש בקרבנו את הבנת המציאות כפי מבט התורני. השבוע מובא מאמר שנדפס בספר עיני ישראל ח"א [אזל מהשוק]

המערכת

שמעו ותחי נפשכם

נוספו שיעורים חדשים במערכת קול הלשון מעורך העלון. סדרה ויסודית מאוד על י"ג עיקרי האמונה והמשך סדרת שיעורי "דעת תבונות" לרמח"ל. חדש !!!! לכבוד שנת 100 לפטירתו של בעל ה"לשם" נפתחו לציבור חלק מהשיעורים על ספרו של בעל הלשם הקדוש. טעמו וראו !!

קול הלשון 03-6171111 אח"כ 7 ומספר שלוחה 995449

לפועל בדורינו לאור כל הנ"ל. וזה יהיה יעודו של חלק הב' ממאמר זה.

ערכה של תורה בזמננו

במלחמתו של יעקב אבינו עם שרו של עשו כתיב בהאבקו עמו ובא ע"ז ממאמרם (חולין דף צ"א) כאדם שחובק את חברו רשב"ג אומר כעכו"ם נדמה לו וכו' רשב"א קמיה דרב פפא משמיה דרבא בר עולא אמר כת"ח נדמה לו וכו'. מלחמה זו היתה כללית מלחמת הרע עם הטוב כי על עשו ביחוד אמרו ולאום מלאום יאמץ כשזה קם זה נופל. ומבואר מזה דמלחמה זו נטויה בב' דרכים, באופן של כעכו"ם נדמה לו, ובאופן של כת"ח נדמה לו. באופן שנדמה לו כעכו"ם אין כאן זיוף רק ששניהם מבוררים ולוחמים זה עם זה. אמנם באופן המלחמה דכת"ח נדמה לו ה"ז זיוף צד השני להסתתר בלבוש של איצטלא דרבנן ולהשוות עצמו להצורבא מרבנן האמיתי. ואם יאמר לך אדם יש תורה בגוים אל תאמין, וכמאמרם ז"ל בזה. התלבשותו באיצטלא דרבנן, כצורבא מרבנן, הוא זיוף צורתה של תורה.

בחינת תקיפות הנאמנות לתורה

לאור כל האמור לעיל, דהושלכו הת"ח שבדורינו לתוך מצב של חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו להיות האחרונים בכל שטחי העם [א.ה. היינ תחומי החיים כנודע]. מובן דיש בזה ג"כ נסיון עצום. ונסיון זה ניתן בכדי להבחין תקיפות דעתם לידבק בתורה, וכושר עמידתם בתקופה זו. אי העמידה בנסיון זה היתה מתראה ברפיון ידים להחזיק בתורה. כי בכניעתו להכח הלוחץ עליו להשפיל ערכה של תורה היה צריך לצאת מזה עזיבה לימודה. אבל בעזיבה זו אין בה זיוף רק ביטולה של תלמוד תורה מפני שאבדה חשיבותה בעיניו. וזהו כעכו"ם נדמה לו, וככל דרכי השעבוד מלכיות שפריז היה ביטול ת"ת ע"י הלחץ על חיינו.

אמנם בדורינו ביחוד חידש הרע מלחמתו בפנים חדשות ועבר לשלב חדש. ללחום עם התורה והדבקים בה בצורה של כת"ח נדמה לו. כי אין הרע מסתפק רק בביטולה של תורה אלא ששואף להכניס לרשותו את הבעלות על דעת התורה של כללות ישראל, וביצוע מזימה זו הוא רק באופן כת"ח נדמה לו, דהיינו דגם השרו של עשו ילבש איצטלא דרבנן והגם דזהו זיוף, דהרע השואף לעקירת התורה ילבש זה אמנם הצליח לחדש כאן מלחמה בדרך זו. ובאמת, כשתסתכל על כללות הקו של הרבו המתפרצים (שהתחילה בההשכלה האורורה ונרקמה היום לצורת שלטון וארץ) תראה דהוסיף על לחימה בדרך זיוף. כי כל כונתם הוא לשנות פני הכלל ישראל מעם הנוצר במעמד הר סיני לעם שמציאותו הוא ככל העמים. רק כאן קבל הזיוף ציור של כת"ח נדמה לו. והתלבשותו באיצטלא דרבנן להיות נראה ג"כ כצורבא מרבנן נעשה ע"ז שפתחו משרדי דיניות במסגרת השלטון שלו. וכאילו גם הם מעונינים בדת ודעת תורה כביכול, וצריכים ג"כ לת"ח סדרי החיים שלהם עפ"י קוי התורה. כ"ז הוא זיוף גמור. אמנם למי שלא עמד באינסיונה של תורה, נפתח לו פתח מעכשיו להתפרץ מתוך מחנינו ולעבור עם תורתו למסגרת הדיניות של השלטון [א.ה. ראוי להוסיף שבשעתו התנהל מאבק עיקש מצד השלטונות להכניס לרבנות גדולי תורה כדי להראות טלפיים כשרות וזה עורר פולמוס גדול בציבור ולא נמנעתי להביא דבריו בכל חריפותם, כששאלתי את רבינו בשנת תשס"ז טען שהיום הדברים לא נוגעים למעשה. אוסיף מה שלא שמעתי ממור"ר דעם כל זאת ברור שבציבור הכללי עצם מוסד הרבנות מכשיר בדרך מסוימת את המדינה כמבקשת דת וכד' אך בנוגע לציבור החרדי הדברים כבר לא נוגעים למעשה]. וסיבת פרצתם, להוי ידוע לכל, הוא רק ע"ז דהועמדו הת"ח שבדורינו תחת נסיון כבד ולחץ עצום הלוחץ על חייהם בכל המעת לעת. כי מנסים המה אם ברצונם לותר על כל ישותם בשביל תורתם גם כי יהיו במצב של חכמת סופרים תסרח ויראי חטא ימאסו. אשר זהו מנת הסבל של הת"ח האמיתיים, נקיי הדעת של דורינו, המשעבדים נפשם גופם ומאודם לדעת תורה. ואלה שעברו הגבול, ופרצו מתוך מחנינו לחוץ, היה זה רק משום דלא היו מסוגלים בנפשם לעמוד בנסיון זה. והיה קשה מאד בעיניהם להיות נכללים ביוסף ורחל האחרונים. ולאט לאט נכנעה נפשם, והסכימה דעתם, לזרם הפסול הזה דאכן יתכן שגם עשו מסוגל להתלבש באיצטלא דרבנן. וביודעים, ובלא יודעים, העלימו עין מעיקר מטרת

ונוצרה כאן גלות מיוחדת, וחדשה, שלא טעמה כנס"י כל ימי גלותה בין אה"ע. דזוהי גלות המיוחדת רק לת"ח שהם עיקר הסובלים בזה. והוא גלות רק לתורה ביחוד. ובא ע"ז דברי חז"ל דצריך שיתקיים כאן הכתוב (ישעיה נ"ג) והוא מחולל מפשעינו מדוכה בעונותינו. וע"ז דהם סובלים מחמת עון הדור, ע"ז יהיה קיום להדור [א.ה. כמה בהירות יש בדברים אשר אמורים לתת לנו מבט אמת על כל המתרחש לנגד עינינו שאין שום זכות קיום לציבור באופן שמתנהל על ידי בני השפחות ורק בני התורה הסובלים מחמת דבקותם בתורה הם המקיימים כפשוטו את כל המציאות של כלל ישראל וכל שכן כל אופני ההצלחות וישועות. הם ורק הם ודע זה]. אשר ע"ז כתיב בסיפא דקרא "ובחבורתו נרפא לנו", עכ"ז ז"ל. ובאו ע"ז דבריו הק' של הגר"א ז"ל, דהסבל שלהם הוא מה דחכמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, ויסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו. ודברים יותר ברורים בזה כתוב אצלו במק"א ז"ל דהלילה נמשל לגלות ובקר לגאולה כמ"ש (רות ג' י"ג) שכבי עד הבקר. וקודם הגאולה יכבד הגלות יותר מכל הגלות וכו', וזהו למהר הגאולה וכמ"ש (ברכות ו' ב') אגרא דכלה דוחקא, והוא שחרות השחר, שקודם שמתחיל להאיר היום הוא מחשיך יותר מכל הלילה, ולכן נקרא שחר, והן נקראים חבלי משיח, שכל הגלות דומה לאשה הרה, שמתקרבת ללידה כל יום, והגאולה דומה ללידה כמ"ש (ישעיה ס"ו ח') אם יולד גוי וכו' גם ילדה ציון וכו'. וכשמתקרבת לילד אז כואבת יותר מכל ימי הריונה כמ"ש הרבה וכו' והרונך, צער הריון שהוא הגלות, וכשיושבת על המשבר זהו חבלי משיח, וכמו היושבת על המשבר תקוה לילד מהרה כן יקוו באותו זמן לגאול מהרה, וזהו ועל כן נקוה וכו' לראות מהרה בתפארת עוזך, והשכינה צועקת בשבעים שנים האחרונות על לומדי תורה, על דוחק גדול שיהא להם, וכמ"ש (חגיגה ט"ו) בזמן שהאדם מצטער שכינה מה אומרת וכו' כ"ש לצדיק, והשכינה נקראת אילה, ורומז אל מ"ש (ב"ב ט"ז ב') דאילה בשעה שכורעת לילד צועקת עד שבא נחש ונושך לה ברחמה, ונפתח, ויולדת, והאילה היא השכינה, וצועקת בעת לידתה של שבעים שנים האחרונות של הגלות כמ"ש, וע"ז נשיכת הנחש לת"ח בעניות [כנ"ל ענינו] היא יולדת משיח. שדוחקא דת"ח ממנה הגאולה כמ"ש אגרא דכלה דוחקא. ועל כן נקוה וכו' עכ"ל הק'. והרי לפנינו דברים ברורים ובהירים מתורתו של הגר"א ז"ל בענין העמדתם של השפחות וילדיהם בראש העם ואת יוסף ורחל האחרונים בעם. דיצירת מצב זה, להניח כל הסבל על הת"ח, הוא מעצת יעקב אבינו למהר הסוף. ובחבורתם נרפא לכל הכלל שיהיו נצולים מידי עשו שהיו ראויים לשלוט כאן ביחוד מחמת ירידת הדורות. וכאילו הוטל עליהם כל כובד הגלות כאן. כי ביצירת גלות חדשה המיוחדת אך לת"ח כנ"ל אז עוברים החבלי לידה לצורה זו ג"כ. והגם דבדורו של הגר"א ז"ל כבר הגיעה צורת כנס"י לעפר מ"מ עדיין לא אפשר זמנא לצאת מהגלות ולא הגיע זמנה בכבשי דרחמנא, על כן נמשך מצב זה דשבה לעפר נפשינו, והתחילה להתרקם להגיע למצב זה דוישם את השפחות וילדיהם ראשונה, אשר זהו התהום הפעור של הרבו המתפרצים הנ"ל, ואז עוברים החבלי לידה לצורה זו האחרונה בכדי למהר הגאולה מצד א', ולקיים דורות אלו מצד הב', וכנ"ל דנרפא לנו. ולגמר חלק הא' נביא דבר מופלא על חזיון דורינו מתורתנו הק'.

רמז לתקופה בפרשת ניצבים

דיעויין בספר "אמונה והשגחה" [להגר"ש מלצן ז"ל] שהביא בשם הגר"ח ז"ל בשם רבו הגר"א ז"ל כי בכל סדרה של משנה תורה מרומז מה שיהיה במאה שנים מאלף השישי כסדר יו"ד פרשיות כנגד יו"ד מאות [כי נצבים וילך נחשב לא' כידוע] עכ"ל. ולפי"ז המאה שלנו הוא בסדרת נצבים וילך. ובהתחלת פרשת נצבים באה אזהרה אודות סוג שמכונה בתורה (דברים כ"ט י"ז) "פן יש בכם שרש פורה ראש ולענה וכו' בשרירות לבי אלך וכו' לא יאבה ה' סלוח לו וכו' ומחה ה' את שמו מתחת השמים וכו'". ושרש פורה זה הוא מינות, עיין בפ"י הרמב"ן שם, והוא סוג ומין בפנ"ע, לא פושע ישראל עיין בפיה"מ להרמב"ם סוף חלק. והרי לעינינו נתגלים חזיון זה בדורות אחרונים הללו. ויש שם עוד הרבה השואות לעניני דורינו אבל אין ענינינו להאריך בזה כאן רק להעיר בזה.

זכינו בעז"ה לבאר בשפה ברורה מקור הכללי של דורינו מדברי רבותינו ז"ל. ועכשיו נעתיק עצמינו להענינים שיצאו ע"ז

ממש, בלי הבחין כי אכן עיר הוא, ומה שנראה לו כמציאות אמיתי הוא רק סיחה נאה.

נציע שני דוגמאות לזה בחיים הרגילים והם יהיו קו המדה למדת הפתיות הזה. בירושלמי (פ"ח דברכות) אמרו אם אין דעה הבדלה מנין. ז"א בלי דעה ברורה של תורה באיזה ענין שתהיה מוכרח שיהא בו חוסר הבדלה בין טוב ורע. וממילא היות שנחלש כללות המשמעת לדעתם של ת"ח, ז"א שיתכן כבר דעה אחרת מלבד דעתו, אזי הוכשר מעתה לשאוב הדעות יום יומיים גם ממקורות אחרות הגם שיהיו בורות נשברים אשר לא יכילו מימיהם. דעות הללו הם הנפוצות בקרית חוצות ע"י הרדיו ועיתונים [א.ה. רבינו היה מעורר שלא רק כלפי הערב רב הדברים אמורים אלא גם כלפי העתונים הבלתי מבוררים שהחלו לצוץ בחיי חיותו וקידש מלחמה נגדם. וכיום נדמה שהצליחו לחדור לרוב שדרות הציבור ואין מי שעומד בפרץ ואין כל ספק שהבלבול הנובע משבושי הדעות הגדול נוצר ממה שמפסמים את הציבור בהבליהם וחנופתם לכל מי ומה שמחוץ לביהמ"ד וכמובן עם טלפיים כשרות - מאמרים על גדולי תורה וכו', וכ"ש בזמננו אתרי החדשות ה"חרדים" וקווי הנייעס שהניזון מהם מפסם את ראשו בדעות כוזבות], דגם בהיות טובים שבהם לא יצאו הדעות מתחת ידי ת"ח מובהקים האחרים על השמעת דעתה של תורה. אדרבא, הרי כותביהם הם מסוגי ע"ה אשר כבר גברה בהם הבורות, וכבר השתקעו רובם בהבלי עולם, ואשר הסתכלותם על המציאות הוא רק כעיר זו הוראה רק את הסיחה הנאה, בלי שום כושר ההבחנה, כי אכן תאות לבם לסיחה זו היא הגובלת קו ראיתם שלא יראו הלאה. כי הרי נאבדו מאנשים אלו הצורתא דשמעתתא בסוגיות הש"ס המדיינים בבעיות הכלל ישראל. ואם קבעו הלכה ברורה דשוחט שאינו יודע הלכות שחיטה אסור לאכול משחיטתו, ק"ו וכן בנו של ק"ו בהוגה דעות שאינו יודע להבחין, בין קדש לחול וטמא לטהור, שאסור להתפסם מדעותיו. ופרי מעשיהם של כותבים אלו הוא ליכוד כל שטחי העם לתוך מחנה שבו שולט הבורות ועמי הארצות בדעת תורה, בלי השאיר שום דעה נקיה מבחוץ. עד כאן הדוגמא הראשונה.

אמנם ה"ז רק ע"א לבד, נציע גם חברו הגרוע ממנו, ועפ"י שנים עדים יקום הדבר. מרגלא בפומיה דהח"ס זצ"ל על מאמרם ז"ל חבל על דאבדין ולא משתכחין, ואמר חבל על, פי' על הם בני העליה, דאבדין, שהם נאבדים מן העולם, ואז, ולא, היינו אותם שהם באמת כלום, משתכחין שהם מתחילים להיות נמצאים. בדורינו שהושפלו בני העליה לשפל המדרגות אז ממילא הוכשר המציאות לאותם שהיו מקודם בגדר כלום שיהיו מעתה עולים לרקע המציאות. ומזה יצא שגם בני אדם החרדים לדבר ה' והמסורים בכנות ותמימות להרים מצב היהדות כאן, יחשבו שכבר הגיעו גם הם למדרגת מורי הוראות להציבור להורותם איך להתנהג בחייהם הכלליים והפרטיים. הגם דבני אדם הללו לא הגיעו למדה זו של הוראה באיסור והיתר, וק"ו בעינינו חמורים בחיי הציבור. והרי באמת הם כלא מול הת"ח האמיתיים שהגיעו להוראה בזה. ורק, מפני דבני העליה נשפלים מלתפוס מקומם האמיתי בראש העם, על כן מלאום לבם של אלו לעלות למעלה על גביהם, ולהורות הוראות במקומם [א.ה. אין כאן המקום להעריך כיצד בעלי תארים שונים ומשונים נהפכים לאט לאט לקובעי מדיניות וכו']. ברור הוא דלא יתכן כ"ז אילו היה נראה שלטון התורה בימינו. ורק מפני שהופחת ערך שלטונה של תורה בזמנינו באמצעות זיוף האיציטל דרבנן שלה, והופחת ערכה לעיני כל, דהרי נעשית ע"ז כאסקופה הנדרסת לפני כל מי שירצה להשתמש בה לרצונו ולהנאתו, אז ממילא הוקל והופחת גם האחריות הנופל על כל מי שמורה מתוכה. ובלי הבחנתם במציאות זו כלל, רק כעיר זו ההולכת אחר סיחה נאה, נדמה להם כי מעתה אין הכרח למשמעת מחלט לדעת ת"ח, וגם מהם תצא תורה חדשה. זו צורת העד השני. ומעתה עפ"י שני עדים הללו יקום דבר, ואין צריך להאריך כלל בהמסתעף מזה בקרית חוצות כי גמירא לן דתרי כמאה. הגענו עכשיו לשלב האחרון לבאר איך שנוגע כ"ז תוך כותלי ביהמ"ד, וכותלי ביהמ"ד עצמם יוכיחו. [החלק הבא יובא בעזר ה' בשבוע הבא]

השלטון בזה שהוא להתלבש באיציטל דרבנן, בכדי שע"י שהם האפטרופסים והשולטים על העם יכבשו תחת ידם דעת התורה של כל הצבור, כי הרי להם דיינים שלפנים תפסו מקום בביהמ"ד, והרי אין לך פעולה יותר גרועה מזה להשפיל דעותיהם של מנהיגי דורינו האמיתיים, אשר דעתם התקיפה בדעת תורה, והמבוררת מכל סיג ופניה צדדי, העמידם חוץ לאיציטל מזויפת זו.

ולוהי ידוע לנו בכל חריפות ובהירות הדברים, כי עצם העברה מתוך מחנינו לעבר השני אין ענינו כשלון של יחיד שלא היה בכחו לעמוד בנסיון, רק שצורת הענין הוא העברת שלטון התורה בידי מפירי ברית. ומסירת שלטון התורה לידם הוא מסירת כה"ת כולה בידיהם להשתמש בה לשם עקירתה. ואין לך פעולה מובהקת לזייה צורת כה"ת כולה [בהעברתה מכלי קדש לכלי חול בכדי שישתמשו בה הדיוטות לרוח תאוותם] כפעולה זו.

רפואה למכה הרמת ערך התורה

יש בוטה כמדקרות חרב ולשון חכמים מרפא (משלי י"ב). ופי' הגר"א כי דרך החכמים הוא לא רק להגיד דברים קשים כחרב בלי להגיד הרפואה, רק להגיד המחלה עם רפואתה בכדי שידעו איך להתרפאות עכ"ל. נסיון החיים יעיד כי לפי ערך יקרותו של דבר בעיני האדם במדה זו תקשה עליו להחליפה בשביל השגת מציאות אחרת. פרצה זו, הגם דנפתחה בערמימותו של נחש הקדמוני השואף לפרוץ גדרות עולם מתוך תקוות האתה תשופנו עקב וכנ"ל, לא היה בעינינו כמקום נסיון אילו היתה מוכרת לנו בתוקף הברירות ערכה הרמתה של תורה, אילו הכרנוה כמציאות החיים של כל היצור, ובלעדה אין ערך כלל לכל החיים תחת השמש, והדביקות בה הוא עצם החיים, הרי היינו מוסרים בשבילה כל מה שנמצא ברשותינו, והיינו מעמידים אותה בצורת אין עוד מלבדה בכל שאיפתנו. ולאידך גיסא, מחמת רום יקרה וערכה זו היינו שומרים אותה בטרתה כבבת עינינו, אז לא היה אפשרי שום פיתוי מבחוץ למסור אותה לרשות זרים בכדי להשיג איזה שאיפה צדדי, כי לשחוק היתה בעינינו. והגרמא בנזקין לזה הוא הזדייפות התורה בזמנינו, ומחוסר הבחנתנו בהמציאות, וגישתנו לכל דבר מצד דמיון הלב לבד, נאבדה ערכה בעינינו. יפקחו עינים עיוורת מול האמת.

כתיב הבינו פתאים ערמה וכסילים הבינו לב (משלי ה', ובהגר"א שם שהפתאים מחמת שמתפתחים ביצרם מחמת שאינם יודעים ערמוניות ומאמינים בו, לכן אמר הבינו ערמה שלא יתפתו עוד) אני חכמה שכנתי ערמה ודעת מזימות אמצא (שם, כלומר במקום שאני חכמה שוכן שם ערמה, כי מן התורה יולד ערמה) הערמימות המדובר כאן הוא הסתכלות החדה לתוך עומק צורת המציאות, איזהו חכם הוראה את הנולד, וע"ז יאה מבחין כל מציאות לפי אמיתות דוקא. ורק ע"י הדביקות הגמור בתורה זוכה הוא לזה, אני חכמה, אז שכנתי ערמה. ולהיפוך מזה, היינו בחוסר עוצם דביקות זו, הרי נפתחה לפנינו דרך העיר סיחון. וכמ"ש חז"ל (ב"ב דף ע"ח) מהו עיר סיחון, כעיר זו ההולך אחר סיחה נאה, יעו"ש. והוא הולך אחר מראות עיניו הנשפטים בדמיון לבד. וממילא מוכן הוא להתפתות גם מזויפי המציאות מחוסר הבחנה במה שלפניו.

בדורינו זו, שהגענו לשפל המדרגות במצב התורה, ונהפכו עליונים למטה ותחתונים למעלה. ת"ח אמיתיים הדבוקים בכל נפשם ומאדם לתוה"ק בלי שום פניה צדדי יהיו במדרגה התחתונה של העם, ותחתונים, שהם הנחותי דרגא של העם בכל המובנים יהיו למעלה בראש העם בכל עניניו, הרי נזדייפה צורת כל ההנהגה של הכלל ישראל. והועמדו כאן פנים כאילו יתכן ב' דרכים להנהיג הכלל, דרך התורה וגם (להבדיל) דרך בני אדם המשוללים ממנה [א.ה. גם אם הם חרדים ויש להם את ה"דעות" שלהם]. לפנים התנהגה כנס"י רק עפ"י חכמים ותלמידיהם, והיום עברה לדרך חדשה. זוהי צורת המציאות בעת שמסתכלים עליו כפתי שלא שכן בו חכמה. וחיזוק טעות זו הוא בזה דהופחת ערכה של תורה בעיני כללות הציבור ע"י הלחץ על הת"ח האמיתי, והעמדתו לאחרונה בכל עניני הציבור, וממילא הדופק או הוחלש פשיטות המשמעות המוחלטת לדעת תורה שלהם. ובהפקעת המשמעת המוחלטת לדעת ת"ח אמיתיים אז אין מעצור מלהיות כעיר זו ההולכת אחר סיחה נאה